

8. Salon Obce architektů na hvězdárně ve Zlíně

Zpráva z úterního odpoledne 3.1. kolem půl třetí:

Včera jsem se zajel na otočku podívat do Prahy, zda tam pro nás nemají nachystánu zase nějakou výstavu – a ejhle: MĚLI !!! Tedy jsem ji večer zase dovezl do Zlína. Dnes ráno jsem v osm hodin na hvězdárnu zajel a zjistil, že je zaházená sněhem běloskvoucím z obou stran. Tedy jsem po čtyřech hodinách práce s lopatou ze strany od tělocvičny gymnaziální cestu ku projetí auta prohazel a kolem půl jedné konečně až před vchod hvězdárenský své auto i s výstavou zaparkoval. Mladí gymnazisté mi pak panely s architekturou do domu zanešt pomohli, neb já bych asi mnohé z té krásy do sněhu upustil. Tedy vás všechny zvů na sobotní vernisáž, neb výstava je již v budově a její pověšení v pátek večer snad nebude již tak náročné.

Poznámka: cesta ku hvězdárně, kterou jsem prohazel, je dlouhá 128 m, široká na šíři silničního panelu, tedy 3 m. Výška sněhu mezi 30 až 50 cm. V průběhu dopoledne jsem si mnohokrát propočítal, že mojí lopatou prolétlo něco kolem 150 m³ sněhu, přepočítání na hmotnost mokrého sněhu...

Zpráva ze středečního rána (4.1.), jako doplněk té předchozí:

Včera jsem po složení výstavy na hvězdárně zajel do atelieru – měl jsem toho opravdu plný vozík. A jelikož jsem minulý týden již podvkráté před barákem vyhrabával auto ze závějí přes metr vysokých, a nechtělo se mi to po dopolední rozcvičce opakovat, zaparkoval jsem auto v příčné ulici, kterou se jezdí do obchodu. Když jsem vyřídil poštu, zjistil, že mí spolupracovníci mají ještě prázdniny a že nic neudělám, rozhodl jsem se vlastní trápení ukončit a jet domů. Za stěračem jsem měl pokutový lístek od městské policie, protože v té ulici se sice vloni nesmělo parkovat ve středu, ale po novém roce to změnili na úterý a hned šli vybrat ode všech úřední obnos. Tož tak – doma mi řekli, že jsem hňup – do Prahy v tomto snad nejhorším počasí v roce pro výstavu, pak celý den odhazují místo práce sněh na gymplu, a nakonec zajdu dát policajtům pětikilo...

Ve středu odpoledne jsem zjistil, že mi ruce a nohy přes noc přeci jen neodumřely a dával jsem tuto příhodu dál k pobavení svých přátel.

V pátek večer jsme na hvězdárně vše na stěny pověsili – opět bylo nejobtížnější vybrat, co můžeme vystavit z množství věcí, o kterých jsem věděl, že se z nedostatku místa na stěny všechny vejít nemohou. No a pak již jen očekávání vernisážových hostů. Kupodivu sněžit přestalo, venku jako v ruské pohádce a hosté přišli. Na zmrzlinu, do které byla celá hvězdárna zapuštěna až po uši, jich přišlo docela hodně. A protože jsme byli na hvězdárně a obloha se vyjasnila, tak jsme ještě odházeli sněh z kolejí na střeše, otevřeli ji a namířili dalekohled na oblohu. Málokdy se podaří, aby bylo hvězdné nebe architektuře

tak nakloněno a architektura obloze tak blízko. Vernisáž se protáhla na téměř čtyři hodiny, návštěvníci se střídavě chodili dívat na Měsíc a po vymrznutí zase opět na architekturu zdobící stěny v sále.

Článek byl napsán pro Informační servis Obce architektů